

nincs itt ég

„Egy napon majd jó sok fát kell
kiirtani ebből a nagy erdőből,
kivágni a bozótokat, kipusztítani
ennek a gubancnak egy részét,
hogy aztán a levegő a roppant
tisztásokon át szabadon keringhessen
mindenfelé s megtámadja végre
ezt az egész monumentális szövedéket.”

Marguerite Duras

nincs itt ég csak föld föld
mondom odahaza
a lugas mélyén iszogatva
a falu bölcs vénei körében
az ég luxus vállaszolják
hanem a virág! az ám
és boldogan körülpillantanak
virág mi az! kiáltok
a bortól eltéekintve
és leveszem a kezem
és legyintek látom
nem lehet segíteni
senkít megmenteni
kihúzni e rohadt paradicsomból
nem hagynak nendét csinálni
kidarabolni a bozótot
mely égtájajkat leplez
s baromfi hullát árnyékol
menthetetlen motyogom
szökve távolodva
s vetkőző mozdulatokat teszek
olyanokat mint alkai
hálóval bajlódik
siettemben otthagynom a cigarettát
órámat
mely pontosság hírében áll

*

ottfelejttem az órámot mely
pontosság hírében áll
ismerőseim körében pensez
egyesekek szerint készlek
de rájuk nem sokat adok
elég egy mosoly
az is pazarlás
nem értenek az időhöz
szerintem fürgé kissé
de az nem baj sőt
biztonságérzetet
fölnyenes mosolyt kölcsönöz
meg aztán egyensúlyozza
üres zsebeim folytán
kissé labilis járásomat
a szüntelen mosolyt
melyet otthon leoldok
a sutba vágom
s nézem a holdat
és mélyre látok
mosoly nélkül
magányosságomban

t ö r é s e k

nem akarom
de mindig összetörök valami
nem a hangomtól
attól amit mondok
pedig ki van zárva
minden
előre megfontolt szándék
például a minap is
ismétlem akaratlanul
összetörtam azt a rugót
melyet régóta
dajkálsz kebled melegében
egy tengeri úrthoz
e véred veséid kitermelte
kivető-szerkezetet
a roppanást másnap hallottam
egy másik törés után
egy pohár volt ez a nyelvem alól
közelgő születésnapod
édességével teljes

TOMISLAV HRUŠKOVEC

címerbeli állatok